

Laodikea – Nummer én

Jesajas domsprofeti over Synerdalen

Jeff Pippenger

2023-08-14

Utsagnet om synsdalen. Hva feiler det deg nå, siden du helt og holdent er steget opp på takene? Du som er full av larm, en støyende by, en jublende by: dine falne menn er ikke falt for sverd og heller ikke døde i strid. Alle dine høvdinger har flyktet sammen, de er bundet av bueskytterne; alle som blir funnet hos deg, blir bundet sammen, skjønt de har flyktet langt bort. Derfor sa jeg: Vend blikket bort fra meg; jeg vil gråte bittert, anstreng dere ikke for å trøste meg over ødeleggelsen av mitt folks datter. For det er en dag med trengsel og nedtramping og forvirring fra Herren, hærskaenes Gud, i synsdalen, med nedbryting av murene og med rop til fjellene. Jesaja 22:1–5.

I Jesajas bok forekommer ordet «byrde» atten ganger. Elleve av disse henvisningene betegner direkte domsprofetier, og de øvrige sju henvisningene viser til en byrde som bæres på skulderen. Bare én av henvisningene som er oversatt med «byrde», representerer noe som bæres på skulderen og som samtidig er en domsprofeti. Jeg har til hensikt å behandle denne ene henvisningen, som er det hebraiske ordet som betegner noe som bæres, men som også er en domsprofeti; derfor fastslår jeg dette skillet fra begynnelsen, selv om vi ikke vil vende tilbake til disse forholdene før senere.

Kapitlet er ikke uklart når det gjelder definisjonen av «synsdalen», for den blir identifisert som «Davids by» og også som «Jerusalem». Synsdalen er en henvisning til laodikeisk adventisme under historien i de siste seks versene av Daniel elleve. Jesaja fastsatte sammenhengen for denne undergangen med historien som fremstilles i kapittel tjue, ved å beskrive den gradvise erobringen av verden ved den assyriske kongen, som hadde sendt en militær leder ved navn Tartan for å innta en by i Egypt kalt Asjdod.

Søndagsloven blir identifisert i Daniel elleve, vers førtien, og den identifiserer tre grupper som «unnslipper» pavedømmets hånd ved søndagsloven.

I det år da Tartan kom til Asjdod, da Sargon, Assyrias konge, sendte ham, og han kjempet mot Asjdod og inntok den, på den tid talte Herren ved Jesaja, Amoz' sønn, og sa: Gå og løs sekkestrien fra dine lender, og ta skoen av din fot. Og han gjorde det og gikk naken og barbeint. Og Herren sa: Likesom min tjener Jesaja har gått naken og barbeint i tre år til tegn og varsel over Egypt og over Etiopia, slik skal Assyrias konge føre egypterne bort som fanger og etiopierne som bortførte, unge og gamle, nakne og barbeinte, ja med baken blottet, til skam for Egypt. Og de skal bli forferdet og gjort til skamme over Etiopia, som var deres håp, og over Egypt, som var deres herlighet. Og denne kystlands innbyggere skal si på den dag: Se, slik gikk det med dem som var vårt håp, dit vi flyktet for å få hjelp til å bli utfridd fra Assyrias konge; hvordan skal da vi slippe unna? Jesaja 20:1–6.

Spørsmålet som reises av øyens innbyggere, er hvordan de skal unnslippe Assyrias konge, som også fremstilles som kongen i nord i Daniel elleve.

Han [kongen i nord] skal også trenge inn i det herlige land, og mange land skal omstyrtes; men disse skal slippe unna hans hånd: Edom og Moab og de fremste av Ammons barn. Daniel 11:41.

I dette verset blir søndagsloven i USA identifisert, og det finnes noen subtile nyanser i Daniels avsnitt som er verdt å overveie. Det er tre vers på rad i Daniel 11, vers 40 til 43, som alle identifiserer «land». I vers 40 ble landene som representerer det tidligere Sovjetunionen, feid bort av pavedømmet og USA i 1989. Moderne historikere bekrefter dette faktum.

Deretter finner vi i vers førtito ordet «land», som representerer alle landene på planeten jorden, idet kongen i nord (pavedømmet) inntar Egypt, som representerer hele verden. Det er én av nyansene. Den andre av de to nyansene jeg sikter til i de tre versene, gjelder ordet «unnslippe» i vers førtien og deretter igjen i vers førtito. Det er to forskjellige hebraiske ord, selv om begge er oversatt med «unnslippe». Det hebraiske ordet som er oversatt med «unnslippe» i vers førtito, betyr at ingen utfrielse finnes; for når de «ti konger», som representerer De forente nasjoner, blir enige om å overgi sin verdensregjering til den pavelige dyrets kontroll, finnes det ingen unnslippelse – ingen utfrielse.

Og de ti hornene som du så, er ti konger, som ennå ikke har fått rike; men de får myndighet som konger i én time sammen med dyret. Disse har ett sinn, og de skal gi sin makt og styrke til dyret. Disse skal føre krig mot Lammet, og Lammet skal seire over dem; for han er herrenes Herre og kongenes Konge; og de som er med ham, er kalte og utvalgte og trofaste. Og han sier til meg: Vannene som du så, der hvor skjøgen sitter, er folk og skarer og nasjoner og tungemål. Og de ti hornene som du så på dyret, disse skal hate skjøgen og gjøre henne øde og naken, og de skal ete hennes kjøtt og brenne henne opp med ild. For Gud har lagt det i deres hjerter å fullføre hans vilje, å komme til enighet og gi sitt rike til dyret, inntil Guds ord skal være oppfylt. Åpenbaringen 17:12–17.

Disse «ti konger» omtales gjentatte ganger i Guds ord, og i fortellingen om Elia var Akab, Israels konge, overhode for ti stammer, og han var gift med Jesabel. Jesabel er pavedømmet ved verdens ende, Elia er budbærerne for den tredje engels budskap, og Akab er overhodet for en allianse av ti konger. Akab representerer De forente stater som leder for De forente nasjoner under søndagslovens profetiske historie. Når Egypt blir erobret av Assyria, har nordens konge i Daniel elleve førtito nettopp tvunget de ti kongene til å samtykke i å overgi sitt rike til den pavelige makt.

«Når vi nærmer oss den siste krise, er det av livsviktig betydning at det finnes samklang og enhet blant Herrens redskaper. Verden er fylt av storm og krig og strid. Men under ett hode—den pavelige makt—vil folket forene seg for å motstå Gud i skikkelse av Hans vitner. Denne forening blir sammenføyd av den store frafalne. Mens han søker å forene sine redskaper i krigføring mot sannheten, vil han arbeide for å splitte og spre dens forkjempere. Misunnelse, onde mistanker, ond tale blir tilskyndet av ham for å frembringe uenighet og splid.» Testimonies, bind 7, 182.

I vers førtien finner vi ordet «unnslippe», og vi finner også ordet «unnslippe» i vers førtito, men det er to forskjellige hebraiske ord. Ordet som er oversatt med «unnslippe» i vers førtien, betyr å

unnslippe som ved glatthet. Dette er ordet som er oversatt med «unnslippe» i vers seks i Jesaja kapittel tjue. «På den dag» spør «innbyggeren på denne øy» hvordan de kan unnslippe assyren, som «på den dag» gradvis erobrer verden, slik det er fremstilt i Daniel elleve og flere andre skriftsteder.

I Daniel elleve, vers førtien, når pavedømmet, eller slik Daniel fremstiller ham, kongen i nord, eller slik Jesaja fremstiller ham, assyren, erobrer «det herlige land», som representerer Amerikas forente stater, blir to grupper identifisert.

Han skal også trenge inn i det herlige land, og mange land skal bli omstyrtet; men disse skal unnslippe hans hånd: Edom og Moab og hoveddelen av Ammons barn. Daniel 11,41.

Den ene er de «mange» som blir styrtet, og den andre gruppen fremstilles som «Edom, Moab og de fremste av Ammons barn». Ved søndagsloven kaller Åpenbaringen atten, vers fire, dem som ennå er i Babylon, til å «komme ut».

Og jeg hørte en annen røst fra himmelen som sa: Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal ha del i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. Åpenbaringen 18:4.

Edom, Moab og de fremste av Ammons barn er dem som unnslipper ved listighet, slik folkeslagene på øya i Jesaja tjue håper å gjøre.

I vers førtien er den andre nyansen jeg sikter til, at vi i vers førti, førtien og førtito finner ordet «land», men i vers førtien er det et tilføyd ord, ikke i Daniels opprinnelige ord, og det hører ikke hjemme der. Mange land ble omstyrtet i oppfyllelse av vers førti ved Sovjetunionens sammenbrudd, og mange land blir erobret når pavedømmet overtar De forente nasjoner. Men ved søndagsloven i De forente stater er de «mange» som blir omstyrtet, ikke mange land; de kan bare være syvendedagsadventister.

«Dersom sannhetens lys er blitt fremstilt for deg, idet det åpenbarer sabbaten i det fjerde bud og viser at det ikke finnes noe grunnlag i Guds Ord for søndagshelligholdelse, og du likevel fortsatt holder fast ved den falske sabbat og nekter å holde hellig den sabbat som Gud kaller «Min hellige dag», da mottar du dyrets merke. Når finner dette sted? Når du adlyder forordningen som påbyr deg å avstå fra arbeid på søndag og tilbe Gud, samtidig som du vet at det ikke finnes ett ord i Bibelen som viser at søndagen er noe annet enn en vanlig arbeidsdag, samtykker du i å motta dyrets merke og avslår Guds segl.» Review and Herald, 13. juli 1897.

Ethvert medlem av Syvendedags Adventistkirken godtok sabbatslæren da de først ble døpt inn som medlem av kirken, og de holdes ansvarlige overfor «sannhetens lys» når det gjelder sabbaten.

Forandringen av sabbaten er tegnet eller merket på den romerske kirkes myndighet. De som, idet de forstår det fjerde buds krav, velger å holde den falske sabbat i stedet for den sanne, yter dermed hyllest til den makt ved hvilken alene den er påbudt. Dyrets merke er den pavelige sabbat, som verden har godtatt i stedet for den dag som Gud har fastsatt.

«Ingen har ennå mottatt dyrets merke. Prøvelsens tid er ennå ikke kommet. Det finnes sanne kristne i hver kirke, den romersk-katolske kirke ikke unntatt. Ingen blir fordømt før de har fått

lyset og har sett forpliktelsen i det fjerde bud. Men når det blir utstedt et dekret som håndhever den falske sabbat, og den tredje engels høye rop skal advare menneskene mot tilbedelsen av dyret og dets bilde, da vil skillelinjen tydelig bli trukket mellom det falske og det sanne. Da vil de som fortsatt blir værende i overtredelse, motta dyrets merke.»

«Med raske skritt nærmer vi oss denne perioden. Når de protestantiske kirkene forener seg med den verdslige makt for å opprettholde en falsk religion, som deres forfedre utholdt den bitreste forfølgelse for å motsette seg, da vil den pavelige sabbat bli håndhevet ved den forente myndighet av kirke og stat. Det vil komme et nasjonalt frafall, som bare vil ende i nasjonal ruin.» Manuscript 51, 1899.

Ved søndagsloven er de eneste menneskene som holdes ansvarlige for lyset fra den tredje engel, syvendedagsadventistene, for det er først da at de som står utenfor adventismen, får den tredje engels prøve framstilt for seg. De «mange» som omstyrtes ved søndagsloven, er laodikeiske adventister, for «dommen begynner ved Guds hus».

Slik skal de siste bli de første, og de første de siste; for mange er kalt, men få utvalgt. Matteus 20:16.

Jesaja er et «tegn og et under» for Egypt og Etiopia angående pavedømmets gradvise erobring av verden. Egypt er De forente nasjoner; Etiopia er Amerikas forente stater, og Assyria er pavedømmet. I rammen av denne profetiske historien begynner Jesaja å fremsette en rekke domsprofetier. Kapittel tjue-to handler om laodikeerne som blir omstyrtet ved søndagsloven, og filadelfierne som kaller «Edom, Moab og de fremste av Ammons barn» ut av Babylon.

Laodikeisk adventisme mangler den nødvendige karakter for å bli frelst, og de blir utspydd av Herrens munn ved søndagsloven. Jeg påpeker dette faktum kun for å understreke det neste punktet. Jesaja tjue-to fremstiller enda en grunn til at Laodikea er fortapt, for domsprofetien er rettet mot «synets» dal. Det finnes to primære hebraiske ord som oversettes med «syn». Det ene representerer den profetiske rekken av hendelser, og det andre representerer et syn av Kristus. Det ene er eksternt i forhold til menigheten, og det andre er internt i menigheten. Ordet i kapittel tjue-to er synet som representerer profetiske hendelser, og det er det samme ordet som er oversatt med «syn» i Ordspråkene.

Der det ikke er noe syn, blir folket tøylesløst; men salig er den som holder loven. Ordspråkene 29:18.

«Byrden over Synernes dal» er profetien som identifiserer to klasser av tilbedere i Guds menighet ved verdens ende. Den ene klassen, representert ved Sjebna, er Laodikea, og den andre klassen er Filadelfia, representert ved Eljakim, Hilkias sønn. Skillet mellom de to klassene i kapitlet er selvsagt det samme skillet som i lignelsen om de ti jomfruene. Den ene klassen har oljen ved midnatt, og den andre klassen har den ikke. «Oljen» som symbol representerer ulike sannheter avhengig av den sammenheng den forekommer i, men i Jesaja tjue-to er de ti jomfruenes «olje» representert ved ordet «syn». Den ene klassen har «oljen», den andre har den ikke.

«De salvede, som står hos all jordens Herre, har den stilling som en gang ble gitt til Satan som dekkende kjerub. Ved de hellige vesener som omgir hans trone, opprettholder Herren en uavbrutt forbindelse med jordens innbyggere. Den gylne oljen representerer den nåde som Gud holder de troendes lamper forsynt med, så de ikke skal blafre og slokne. Om ikke denne hellige olje ble utøst fra himmelen i budskapene fra Guds Ånd, ville ondskapens makter ha fullstendig herredømme over menneskene.»

«Gud blir vanæret når vi ikke tar imot de budskap han sender oss. Slik avslår vi den gylne olje som han vil utøse i våre sjeler for å bli meddelt dem som er i mørket. Når ropet lyder: ‘Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham,’ vil de som ikke har mottatt den hellige olje, som ikke har næret Kristi nåde i sine hjerter, oppdage, lik de dårlige jomfruene, at de ikke er rede til å møte sin Herre. De har ikke i seg selv makt til å skaffe oljen, og deres liv går til grunne. Men dersom det blir bedt om Guds Hellige Ånd, dersom vi ber inntrengende, slik Moses gjorde: ‘La meg få se din herlighet,’ vil Guds kjærlighet bli utøst i våre hjerter. Gjennom de gylne rør vil den gylne olje bli meddelt oss. ‘Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, hærskares Gud.’ Ved å motta de klare stråler fra Rettferdighetens Sol skinner Guds barn som lys i verden.» Review and Herald, 20. juli 1897.

Profetenes ånder stemmer overens med hverandre, og Sakarjas to salvede er også de to vitnene i Åpenbaringen elleve.

«Om de to vitner erklærer profeten videre: ‘Disse er de to oliventrær og de to lysestaker som står for jordens Gud.’ ‘Ditt ord,’ sa salmisten, ‘er en lykt for min fot og et lys på min sti.’ Åpenbaringen 11:4; Salme 119:105. De to vitnene representerer Skriftene i Det gamle og Det nye testamentet. Begge er viktige vitnesbyrd om opphavet til og varigheten av Guds lov. Begge er også vitner om frelsesplanen. Forbildene, ofrene og profetiene i Det gamle testamentet peker frem mot en Frelser som skulle komme. Evangeliene og brevene i Det nye testamentet forteller om en Frelser som er kommet på nøyaktig den måten som var forutsagt ved forbilde og profeti.» The Great Controversy, 267.

Sakarjas to salvede representerer den kommunikasjonsprosessen som er fremstilt i Åpenbaringen kapittel én. «Oljen», som er det profetiske «synet» av historiske begivenheter, formidles gjennom Det gamle og Det nye testamente. I Åpenbaringen elleve blir disse to vitnene, ut fra sammenhengen, identifisert som Moses og Elia. Moses og Elia er et symbol i seg selv.

Når de fremstilles sammen, slik som på Forklarelsens berg eller i Åpenbaringen elleve, er de symboler på to forskjellige sannheter. På berget representerer de martyrene under søndagslovkrisen og de hundre og førtifire tusen, mens de i Åpenbaringen elleve representerer Det gamle og Det nye testamentet. Men for adventismen representerer de enda mer. De to vitnene for jødene var «loven og profetene», som representerte Det gamle testamentet, og de to vitnene for de kristne var Det gamle og Det nye testamentet, men for adventismen er de to vitnene Guds ord og Jesu vitnesbyrd. Dette er grunnen til at Johannes var på Patmos.

Jeg, Johannes, som også er deres bror og meddelaktig i trengselen og i Jesu Kristi rike og tålmodighet, var på den øy som kalles Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vitnesbyrds skyld. Åpenbaringen 1:9.

I Jesaja tjuefemte kapittel er de to vitnene, Moses og Elia, framstilt, skjønt dette kan bare erkjennes dersom man anvender Alfa og Omega-prinsippet på kapitlet. Tenk over hvor Jesus begynte sin forklaring av «synet» av profetiske hendelser for sine disipler på veien til Emmaus.

«Fra og med Moses, selve alfaen i Bibelens historie, utla Kristus i alle Skriftene det som angår Ham selv.» Slektenes håp, 796.

Elia er den profeten som trer fram før Herrens store og fryktelige dag, med et budskap grunnlagt på prinsippet om Alfa og Omega, idet fedrenes (alfa) hjerter vendes til barna (omega). Moses og Elia representerer alfa og omega i Bibelens profeti. Om du kan høre det, var Moses William Miller. Både Moses og Miller døde, og begge ble ved inspirasjon identifisert som frelst. Moses blir selvsagt oppreist like etter sin død, men engler venter omkring Millers grav inntil hans oppstandelse. Elia representerer den siste budbæreren før Herrens store og fryktelige dags komme.

Jødene forsøkte å stanse forkynnelsen av det budskap som var forutsagt i Guds Ord; men profetien må oppfylles. Herren sier: «Se, jeg sender dere profeten Elia før Herrens store og fryktelige dag kommer» (Malaki 4:5). Noen skal komme i Elias ånd og kraft, og når han trer fram, kan mennesker si: «Du er altfor ivrig, du tolker ikke Skriftene på den rette måten. La meg fortelle deg hvordan du skal forkynne ditt budskap.»

«Det er mange som ikke kan skjelne mellom Guds verk og menneskers verk. Jeg skal si sannheten slik Gud gir den til meg, og jeg sier nå: Hvis dere fortsetter å finne feil, å nære en stridens ånd, vil dere aldri lære sannheten å kjenne. Jesus sa til sine disipler: 'Ennå har jeg mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå' (Johannes 16:12). De var ikke i en tilstand hvor de kunne verdsette hellige og evige ting; men Jesus lovet å sende Talsmannen, som skulle lære dem alle ting og minne dem om alt det Han hadde sagt dem. Brødre, vi må ikke sette vår lit til mennesker. 'Hold opp med å stole på mennesket, som bare har ånde i sin nese! For hva er vel han å regne for?' (Jesaja 2:22). Dere må henge deres hjelpeløse sjeler på Jesus. Det sømmer seg ikke for oss å drikke av dalens kilde når det finnes en kilde i fjellet. La oss forlate de lavere strømmer; la oss komme til de høyere kilder. Hvis det er et punkt i sannheten som dere ikke forstår, som dere ikke er enige om, så undersøk, sammenlign skrift med skrift, senk sannhetens sjakt dypt ned i graven i Guds Ord. Dere må legge dere selv og deres meninger på Guds alter, legge bort deres forutinntatte oppfatninger og la Himmels Ånd lede dere inn i hele sannheten.» Selected Messages, bok 1, 412.

I Jesaja tjueen representerer Sebna og Eljakim de kloke og de dårlige innen adventismen ved verdens ende, når kongen i nord marsjerer mot Jerusalem. Eljakim, sønn av Hilkia, eide «synet»; det gjorde ikke Sebna.

Uten åpenbaring blir folket tøylessøst; men lykkelig er den som holder loven. Ordspråkene 29:18.

Det profetiske budskapet, det vil si dette versets «syn», omhandler to ting. Du forstår økningen i det profetiske lyset og lever, og hvis du ikke gjør det – dør du. Hvis du ikke forstår, kan du ikke være forberedt på å holde sabbaten ved prøven under søndagsloven. Da vil det være «for sent». Når laodikeiske adventister blir omstyrtet ved søndagsloven, forkaster de loven fordi de forkastet

«sannhetens syn». De har ingen olje; de forstår ikke den økningen i kunnskap som blir avforseglet like før nådetiden avsluttes.

Fordi du sier: Jeg er rik, jeg har overflod og har ikke behov for noe; og du vet ikke at du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og naken. Åpenbaringen 3:17.

Jesajas tegn er at han gikk naken og barbert i tre år. Dette gjorde han for å advare dem som ville la seg advare av hans profetiske budskap, om at dersom dere ikke forstår synet av de profetiske hendelser, vil dere komme til søndagsloven og bli ført bort som fanger i en elendig, ynkelig, fattig, blind og naken tilstand. Jesaja var et tegn og et under for Jesajas historie, men enda mer for verdens ende.

Men alt dette hendte dem som forbilder; og det ble skrevet til advarsel for oss, som verdens ender er kommet over. 1 Korinterbrev 10:11.

I de første fem versene av kapittel tjue-to blir Jerusalem, Davids by, omtalt som en «larmende», «gledelig by» som er full av «uro». Et klassisk bibelsk utsagn, som til og med brukes av verdslige mennesker, benyttes i dette kapitlet for å fremstille den «gledelige» «larmende» byen som er full av «uro», når de i vers tretten med glede sier: «la oss ete og drikke; for i morgen skal vi dø.» Men selv om de er glade, blir deres menn drept, men ikke med sverd, heller ikke i strid, og derfor stiller Jesaja spørsmålet: «Hva feiler det deg?»

Hva det enn er som plager dem, har det fått dem til å gå opp på hustakene. Hustakene er et symbol på tilbedelse av solen, månen og stjernene; det er et symbol på spiritualisme. Adventismen er under en åndelig villfarelse i dette avsnittet.

Og dem som på hustakene tilber himmelens herskare; og dem som tilber og som sverger ved Herren, og som sverger ved Malkam; og dem som har vendt seg bort fra Herren; og dem som ikke har søkt Herren, heller ikke spurt etter ham.

Vær stille for Herren Guds åsyn! For Herrens dag er nær; for Herren har beredt et offer, han har innbudt sine gjester. Og det skal skje på Herrens offers dag at jeg vil besøke fyrstene og kongens sønner og alle dem som er kledd i fremmed drakt. På samme dag vil jeg også besøke alle dem som hopper over terskelen, og som fyller sine herrers hus med vold og svik. Sefanja 1:5–9.

Ved søndagslovkrisen befinner adventismen, fremstilt som Jerusalem, seg i «synsdalen». De som forkaster det profetiske budskapet, fremstilt ved «oljen» eller «synet», utøver spiritualisme, som Paulus omtaler i Andre Tessalonikerbrev. Der finner vi også dem (Sebna) som ikke tok imot kjærlighet til sannheten.

Og derfor skal Gud sende dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen, for at de alle skal bli fordømt som ikke trodde sannheten, men hadde sin glede i urettferdigheten. 2 Thessalonians 2: 11, 12.

Selvsagt er ordet «sannhet» som Paulus benytter, det greske ordet som er avledet fra det hebraiske ordet «sannhet», hvilket er dannet ved å sammenføre de tre hebraiske bokstavene som

representerer Alfa og Omega. Forkastelsen av «sannheten», fremstilt som prinsippet om Alfa og Omega, bringer en kraftig villfarelse over laodikeerne, og denne villfarelsen er spiritualisme.

«Profeten Jesaja sier: 'Når de sier til dere: Søk råd hos åndemanerne og spåmennene som piper og mumler — skal ikke et folk søke sin Gud? Skal en søke de døde for de levende? Til loven og til vitnesbyrdet! Dersom de ikke taler i samsvar med dette ord, er det fordi det ikke finnes noe lys i dem.' Jesaja 8:19, 20. Dersom menneskene hadde vært villige til å ta imot den sannhet som så klart er framstilt i Skriften om menneskets natur og de dødes tilstand, ville de i spiritismens påstander og manifestasjoner se Satans virksomhet med makt og tegn og løgnens under. Men framfor å oppgi den frihet som er så tiltalende for det kjødelige hjerte, og forsake de synder de elsker, lukker mengder sine øyne for lyset og går rett fram, uten å ense advarslene, mens Satan fletter sine snarer omkring dem, og de blir hans bytte. 'Fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst,' derfor skal 'Gud sende dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen.' 2 Tessalonikerne 2:10, 11.» The Great Controversy, 559.

I Jesaja tjueto blir mennene i den lystige byen drept, men ikke i kamp eller med sverd; de blir bundet sammen og drept med lederne som har flyktet.

«Dersom menigheten følger en kurs lik verdens, vil den dele den samme skjebne. Nei, snarere, ettersom den har mottatt større lys, vil dens straff være større enn de ubotferdiges. »

«Vi som folk bekjenner å ha sannheten forut for alle andre folk på jorden. Da bør vårt liv og vår karakter være i samklang med en slik tro. Dagen er like over oss da de rettferdige skal bindes sammen lik kostbart korn i bunter for den himmelske låve, mens de ugudelige, lik ugresset, samles til den siste store dags ild. Men hveten og ugresset 'vokser sammen inntil høsten'.» Testimonies, bind 5, 100.

Lederskapet i Jesaja tjue-to er blitt bundet sammen av «bueskytterne». Sjebna blir identifisert som en leder over huset, og hans stilling skal bli gitt til Eljakim, Hilcias sønn. I Jesaja tjue-to har det profetiske budskapet, fremstilt ved «synet» av profetiske hendelser, frembrakt to klasser av tilbedere i Jerusalem idet kongen i nord nærmer seg. Den ene klassen blir bundet for den himmelske låve, og den andre for de siste dagers ild. Det som har bundet de ugudelige, er «bueskytterne», som er ett av de mange symbolene på islam i Guds Ord.

Og resten av bueskytternes tall, de mektige menn blant Kedars barn, skal bli fåtallige; for Herren, Israels Gud, har talt det. Jesaja 21:17.

Og dette er navnene på Ismaels sønner, ved deres navn, etter deres slekter: Ismaels førstefødte, Nebajot; og Kedar og Adbe'el og Mibsam, og Misjma og Duma og Massa, Hadar og Tema, Jetur, Nafisj og Kedma. Dette er Ismaels sønner, og dette er deres navn, etter deres byer og etter deres borganlegg, tolv fyrster etter deres stammer. 1 Mosebok 25:13–16.

Adventismens lederskap ble bundet av bueskyttere da de forkastet budskapet om at islam angrep De forente stater den 11. september 2001, til oppfyllelse av Bibelens profeti. Angrepet 11. september var stadfestelsen av budskapet som ble avforseglet i 1989, ved Sovjetunionens sammenbrudd. Islams angrep 11. september løp parallelt med 11. august 1840, da en profeti om at islam ble holdt tilbake, ga kraft til den første engels budskap ved å stadfeste Millers grunnleggende

profetiske regel, at én dag representerte ett år. 11. august 1840 var en oppfyllelse av en forutsagt begivenhet som var basert på dag-for-et-år-prinsippet. Da den ble oppfylt, ble den første engelske budskap båret til hver misjonsstasjon i verden.

11. september bekreftet hovedregelen i det «synet» som ble gitt adventismen å forkynne. Denne regelen er at historien gjentar seg. Da dag-for-et-år-prinsippet ble bekreftet den 11. august 1840, steg den mektige engelen i Åpenbaringen ti ned og markerte bemyndigelsen av Millers domstimbudskap, og typifiserte således tidspunktet da engelen i Åpenbaringen atten steg ned den 11. september.

«Hvordan har det seg at det er blitt sagt at jeg har erklært at New York skal skylles bort av en flodbølge? Dette har jeg aldri sagt. Jeg har sagt, idet jeg så de store bygningene som reiste seg der, etasje på etasje: 'Hvilke forferdelige scener vil ikke finne sted når Herren reiser seg for å ryste jorden med voldsom kraft! Da skal ordene i Åpenbaringen 18:1–3 bli oppfylt.' Hele det attende kapittel i Åpenbaringen er en advarsel om det som kommer over jorden. Men jeg har ikke fått noe særlig lys med hensyn til hva som skal komme over New York, bare at jeg vet at de store bygningene der en dag vil bli styrtet ned ved Guds makts vending og omveltning. Ut fra det lys som er gitt meg, vet jeg at ødeleggelse er i verden. Ett ord fra Herren, ett berøring av hans veldige makt, og disse veldige byggverkene vil falle. Scener vil finne sted hvis fryktinngytende karakter vi ikke kan forestille oss.» Review and Herald, 5. juli 1906.

Det er selvsagt mye mer å si om islam, men Sjebna representerer dem som forkaster «synet» på den profetiske historien som er basert på historiens gjentakelse, ledsaget av den grunnleggende sannhet om historiens gjentakelse – at begynnelsen på en ting illustrerer enden på en ting. Islams tilbakeholdelse den 11. august 1840 førte engelen i Åpenbaringen 10 ned, og islams løslatelse den 11. september brakte engelen i Åpenbaringen 18 ned.

Og jeg sa: Hør nå, Jakobs overhoder og fyrster av Israels hus! Er det ikke deres sak å kjenne retten? Dere som hater det gode og elsker det onde, som flår huden av dem og kjøttet av benene deres, dere som eter kjøttet av mitt folk og flår huden av dem og bryter benene deres og hugger dem i stykker som til gryten, som kjøtt i kjelen. Da skal de rope til Herren, men han skal ikke høre dem; ja, han skal skjule sitt åsyn for dem på den tid, fordi de har handlet ondt i sine gjerninger. Så sier Herren om profetene som fører mitt folk vill, som biter med sine tenner og roper: Fred! Men den som ikke legger noe i deres munn, mot ham helliger de krig. Derfor skal det bli natt for dere, så dere ikke får noe syn, og mørke for dere, så dere ikke kan spå; solen skal gå ned over profetene, og dagen skal mørkne over dem. Da skal seerne bli til skamme og spåmennene bli til skam; ja, de skal alle dekke sine lepper, for det er ikke noe svar fra Gud. Men jeg, sannelig, er full av kraft ved Herrens Ånd, av rett og av styrke, så jeg kan forkynne for Jakob hans overtredelse og for Israel hans synd. Hør dette, jeg ber dere, dere overhoder for Jakobs hus og fyrster av Israels hus, dere som avskyr retten og forvrenger all rettskaffenhet. De bygger Sion med blod og Jerusalem med urett. Dets overhoder dømmer for gave, og dets prester lærer for lønn, og dets profeter spår for penger. Likevel støtter de seg til Herren og sier: Er ikke Herren iblant oss? Det skal ikke komme noe ondt over oss. Mika 3:1–11.

Og mengden av alle de hedningefolk som strider mot Ariel [Jerusalem], ja, alle som strider mot henne og hennes festningsverk, og som trenger henne, skal være som en drøm i et nattsyn. Det skal være som når en hungrig mann drømmer, og se, han eter; men han våkner, og hans sjel er tom; eller som når en tørst mann drømmer, og se, han drikker; men han våkner, og se, han er matt, og hans sjel higer: slik skal mengden av alle de hedningefolk være som strider mot Sions berg. Stans og undres; rop ut og skrik: de er drukne, men ikke av vin; de vakler, men ikke av sterk drikk. For Herren har utøst over dere dyp søvns ånd, og lukket deres øyne; profetene og deres høvdinger, seerne, har han tildekket. Og hele synet er blitt for dere som ordene i en bok som er forseglet, som en rekke til en som er lærd, og sier: Les dette, jeg ber deg; og han sier: Jeg kan ikke, for den er forseglet. Og boken blir gitt til en som ikke er lærd, idet en sier: Les dette, jeg ber deg; og han sier: Jeg er ikke lærd. Derfor sa Herren: Fordi dette folk holder seg nær til meg med sin munn og ærer meg med sine lepper, men holder sitt hjerte langt borte fra meg, og deres frykt for meg er tillært ved menneskebud, derfor, se, vil jeg igjen gjøre et underfullt verk blant dette folk, ja, et underfullt verk og et under; for visdommen hos deres vise menn skal gå til grunne, og forstanden hos deres forstandige menn skal bli skjult. Ve dem som søker dypt å skjule sitt råd for Herren, og hvis gjerninger er i mørket, og som sier: Hvem ser oss? og hvem kjenner oss? Å, deres omvending av tingene opp ned skal bli aktet som pottemakerens leire! For skal verket si om ham som gjorde det: Han gjorde meg ikke? Eller skal det som er formet, si om ham som formet det: Han hadde ingen forstand? Jesaja 29:7–16.

Synsdalen er, ifølge Jesaja, «en dag med trengsel og nedtramping og forvirring fra Herren, hærskares Gud, i synsdalen, med nedbrytning av murene og rop til fjellene.» Derfor gråter Jesaja bittert, slik også Jesus gjorde.

Jesu tårer var ikke felt i forventning om hans egen lidelse. Like foran ham lå Getsemane, hvor snart redselen ved et stort mørke skulle overskygge ham. Også Saueporten var i sikte, den porten som dyrene til offergavene gjennom århundrene var blitt ført gjennom. Denne porten skulle snart åpne seg for ham, den store motbildet, mot hvis offer for verdens synder alle disse ofrene hadde pekt. I nærheten lå Golgata, stedet for hans forestående kval. Likevel var det ikke på grunn av disse påminnelsene om hans grusomme død at Forløseren gråt og stønnet i sjelens angst. Hans sorg var ikke selvisk. Tanken på hans egen kval skremte ikke den edle, selvoppofrende sjel. Det var synet av Jerusalem som gjennomboret Jesu hjerte—Jerusalem, som hadde forkastet Guds Sønn og hånet hans kjærlighet, som nektet å la seg overbevise ved hans mektige mirakler, og som stod i ferd med å ta hans liv. Han så hva hun var i sin skyld ved å forkaste sin Forløser, og hva hun kunne ha vært dersom hun hadde tatt imot ham, den eneste som kunne lege hennes sår. Han var kommet for å frelse henne; hvordan kunne han oppgi henne?

Israel hadde vært et begunstiget folk; Gud hadde gjort deres tempel til sin bolig; det var «vakkert hevet, hele jordens glede». Salme 48:2. Beretningen om mer enn tusen år med Kristi vernende omsorg og ømme kjærlighet, slik en far bærer til sitt eneste barn, var der. I dette tempelet hadde profetene fremført sine høytidelige advarsler. Der hadde de glødende røkelseskarene blitt svingt, mens røkelse, blandet med de tilbedendes bønner, hadde steget opp til Gud. Der hadde blodet av dyr flytt, som et forbilde på Kristi blod. Der hadde Jehova åpenbart sin herlighet over nådestolen. Der hadde prestene gjort tjeneste, og prakten i symbol

og seremoni hadde fortsatt gjennom tidsaldrene. Men alt dette måtte få en ende.

«Jesus løftet sin hånd, — den som så ofte hadde velsignet de syke og lidende, — og mens han vinket med den mot den dømte byen, utbrøt han i sorgfullt avbrutte ord: ‘Om du bare hadde kjent, du også, i hvert fall på denne din dag, det som hører din fred til! —’ Her stanset Frelseren, og lot være usagt hva Jerusalems tilstand kunne ha vært dersom hun hadde tatt imot den hjelp som Gud ønsket å gi henne, — gaven av sin elskede Sønn. Dersom Jerusalem hadde kjent det som det var hennes privilegium å kjenne, og hadde gitt akt på det lys som Himmelen hadde sendt henne, kunne hun ha stått frem i velstandens stolthet, dronningen blant rikene, fri i styrken av den makt Gud hadde gitt henne. Det ville ikke ha stått væpnede soldater ved hennes porter, ingen romerske bannere ville ha vaiet fra hennes murer. Den herlige skjebne som kunne ha velsignet Jerusalem dersom hun hadde tatt imot sin Forløser, reiste seg for Guds Sønn. Han så at hun ved ham kunne ha blitt helbredet for sin svære sykdom, frigjort fra trelldom og grunnfestet som jordens mektige hovedstad. Fra hennes murer ville fredens due ha gått ut til alle folk. Hun ville ha vært verdens herlighetens diadem.»

«Men det lyse bildet av hva Jerusalem kunne ha vært, blekner for Frelserens blikk. Han innser hva hun nå er under det romerske åk, bærende Guds mishag, dømt til hans gjengjeldende dom. Han tar opp igjen den brustne tråden i sin klage: ‘Men nå er de skjult for dine øyne. For det skal komme dager over deg da dine fiender skal kaste opp en voll omkring deg og omringe deg og trenge deg inn fra alle sider, og de skal jevne deg med jorden og dine barn i deg; og de skal ikke la stein bli tilbake på stein i deg, fordi du ikke kjente din besøkelsestid.’»

Kristus kom for å frelse Jerusalem med hennes barn; men fariseisk stolthet, hykleri, misunnelse og ondskap hadde hindret Ham i å fullføre sin hensikt. Jesus visste hvilken fryktelig gjengjeldelse som ville ramme den dømte byen. Han så Jerusalem omringet av hærer, de beleirede innbyggerne drevet til sult og død, mødre som nærret seg av sine egne barns døde legemer, og både foreldre og barn som rev til seg den siste matbiten fra hverandre, mens den naturlige hengivenhet ble tilintetgjort av sultens gnagende kvaler. Han så at jødernes stahet, slik den kom til syne i deres forkastelse av Hans frelse, også ville føre dem til å nekte å underkaste seg de invaderende hærerne. Han skuet Golgata, hvor Han skulle opphøyes, besatt med kors så tett som skogens trær. Han så de elendige innbyggerne lide pine på pinebenken og ved korsfestelse, de vakre palassene ødelagt, templet i ruiner, og av dets veldige murer ikke én stein latt tilbake på en annen, mens byen ble pløyd som en mark. Vel kunne Frelseren gråte i sjelsangst ved synet av den fryktelige scene.

«Jerusalem hadde vært barnet for Hans omsorg, og slik en øm far sørger over en villfaren sønn, slik gråt Jesus over den elskede byen. Hvordan kan jeg oppgi deg? Hvordan kan jeg se deg viet til ødeleggelse? Må jeg la deg gå for å fylle ditt misgjerningsbegers mål? Én sjel er av en slik verdi at, i sammenligning med den, synker verdener ned i ubetydelighet; men her var et helt folk i ferd med å gå fortapt. Når den raskt synkende solen i vest skulle forsvinne fra himmelen, ville Jerusalems nådetid være til ende. Mens prosesjonen stanset på Oljebergets høyde, var det ennå ikke for sent for Jerusalem å omvende seg. Barmhjertighetens engel holdt da på å folde sine vinger for å stige ned fra den gyldne tronen og gi plass for rettferd og den hurtig kommende dom. Men Kristi store kjærlighetshjerte bønnfalt fremdeles for Jerusalem, som

hadde foraktet Hans miskunnhet, ringeaktet Hans advarsler og sto i ferd med å farge sine hender i Hans blod. Dersom Jerusalem bare ville omvende seg, var det ennå ikke for sent. Mens de siste strålene fra den nedgående solen ennå hvilte over tempel, tårn og spir, ville da ikke en god engel lede henne til Frelserens kjærlighet og avverge hennes skjebne? Vakre og vanhellige by, som hadde steinet profetene, som hadde forkastet Guds Sønn, som ved sin ubotferdighet lenket seg selv i treldommens lenker,—hennes nådetid var nesten ute!» Slektenes håp, 576–578.

Slik krigføringen mot Jerusalem blir beskrevet av Jesaja i kapittel tjueto, «stilte de seg opp ved porten». Elam og Kir står ved porten med våpnene klare, og deretter avdekker de Jerusalems dekke. Hos Jesaja er «dekket» som blir avdekket av fiendene ved porten, Egypts skygge.

Ve de gjenstridige barn, sier Herren, som holder råd, men ikke av meg, og som dekker seg med et dekke, men ikke av min Ånd, så de legger synd til synd; de som drar ned til Egypt uten å ha spurt av min munn, for å styrke seg ved Faraos styrke og sette sin lit til skyggen av Egypt! Jesaja 30:1, 2.

Det erkjennes av Jerusalems fiender at de som er representert ved Sebna, har satt sin lit til Egypt, i den tanke at Egypt ville beskytte dem, mens de som er representert ved Eljakim, Hilcias sønn, ikke stoler på «Egypts skygge», men er dekket av Guds Ånds dekke og setter sin lit til «den Høyestes skygge».

Den som bor i Den Høyestes skjul, skal finne ly under Den Allmektiges skygge. Jeg vil si om Herren: Han er min tilflukt og min borg, min Gud, som jeg setter min lit til. Salmene 91:1, 2.

Under søndagslovskrisen setter de kloke jomfruene, representert ved Eljakim, Hilcias sønn, sin lit til Den Høyestes skygge, og de dårlige jomfruene, representert ved Sjebna, setter sin lit til Egypts skygge. Ordet som er oversatt med «blottlagt», betyr å kle av og føre bort i fangenskap. Fiendene ved porten erkjenner at Jerusalems vern er blitt fjernet, og Sjebna og hans medsammensvorne begynner deretter å forsøke å redde seg selv, for de ser «Davids bys revner», og de ser at det er mange revner som vil tillate fienden å trenge inn. I panikk, slik det er fremstilt i lignelsen om de ti jomfruene, begynner de dårlige å lete etter beskyttelse, men de har ingen.

Sjebna ser til «skogens rustkammer» for å redde seg, men det er for sent. Han teller husene i Jerusalem og begynner å rive dem ned for å befeste muren, men det er for sent. De samler sammen vann fra den nedre dammen og forsøker å knytte forbindelse til vannet i den gamle dammen, men det er for sent. Ettersom vann er et hovedsymbol på Den Hellige Ånd, viser dette at de desperat leter etter olje, men det er for sent. I alle sine anstrengelser glemte de skaperen av dammene, og at han for lenge siden gjorde disse «dammene» av sannhet. De glemte at det var Evighetens Klippe som gav budskapet i fordums tid. De valgte å ikke vandre på de gamle stier, representert ved de grunnvoller som ble lagt gjennom William Millers arbeid.

«Fienden søker å avlede sinnene hos våre brødre og søstre fra arbeidet med å forberede et folk til å bestå i disse siste dager. Hans sofismer er utformet for å lede sinn bort fra stundens farer og plikter. De regner for intet det lys som Kristus kom fra himmelen for å gi til Johannes for sitt folk. De lærer at de scener som ligger like foran oss, ikke er av tilstrekkelig betydning til å

fortjene særlig oppmerksomhet. De gjør sannheten av himmelsk opphav uten virkning og berøver Guds folk deres tidligere erfaring, idet de i stedet gir dem en falsk vitenskap.»

«Så sier Herren: Stå på veiene og se, og spør etter de gamle stier, hvor den gode vei er, og vandre på den.» Jeremia 6:16.

«La ingen søke å rive bort grunnvollene for vår tro — de grunnvollene som ble lagt ved begynnelsen av vårt arbeid gjennom bønnfullt studium av Ordet og ved åpenbaring. På disse grunnvollene har vi bygget de siste femti år. Mennesker kan tenke at de har funnet en ny vei, og at de kan legge en sterkere grunnvoll enn den som er lagt. Men dette er et stort bedrag. Ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt.

«Tidligere har mange tatt fatt på å bygge en ny tro, å grunnfeste nye prinsipper. Men hvor lenge stod deres byggverk? Det falt snart, for det var ikke grunnlagt på Klippen.

«Måtte ikke de første disiplene også forholde seg til menneskers utsagn? Måtte de ikke lytte til falske teorier, og så, etter å ha gjort alt, stå fast og si: 'Ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt'? 1 Korinterbrev 3:11.»

«Så skal vi holde fast ved vår frimodighets begynnelse, urokkelig inntil enden. Ord med kraft er blitt sendt av Gud og av Kristus til dette folk og fører dem ut fra verden, punkt for punkt, inn i det klare lys av den nåværende sannhet. Med lepper berørt av hellig ild har Guds tjenere forkynt budskapet. Det guddommelige ord har satt sitt segl på ektheten av den sannhet som er blitt forkynt.» Testimonies, bind 8, 296, 297.

Den «dag» da alt dette finner sted, er den bibelske «dag» som Jesaja identifiserer som den da Herren, hærskares Gud, kalte til «gråt og sorg, til skallethet og til omgjording med sekkestrie».

Og Herren talte til Moses og sa: Men på den tiende dagen i denne sjuende måneden skal det være en soningsdag; den skal være en hellig sammenkomst for dere, og dere skal ydmyke deres sjeler og bære fram et ildoffer for Herren. Dere skal ikke gjøre noe arbeid på denne samme dagen; for det er en soningsdag, til å gjøre soning for dere for Herren deres Guds åsyn. For enhver sjel som ikke blir ydmyket på denne samme dagen, skal utryddes av sitt folk. Og enhver sjel som gjør noe arbeid på denne samme dagen, den sjelen vil jeg ødelegge av sitt folk. Dere skal ikke gjøre noe som helst arbeid; det skal være en evig lov gjennom deres slekter på alle deres bosteder. Den skal være for dere en hvilesabbat, og dere skal ydmyke deres sjeler; på den niende dagen i måneden, om kvelden, fra kveld til kveld, skal dere holde deres sabbat. 3 Mosebok 23:26–32.

Den dagen som blir fremstilt ved Sjebna og Eljakim, Hilkias sønn, er den antitypiske soningsdagen, som omfatter historien fra 1844 inntil Mikael står fram. I denne tidsperioden er adventismen blitt kalt til å «ydmyke» sine sjeler, eller, slik Jesaja fremstiller det, er den kalt «til gråt og til sorg og til skallethet og til å binde sekkestrie om seg».

«I 1844 gikk vår store Yppersteprest inn i det aller helligste i den himmelske helligdom for å begynne verket med den undersøkende dommen. De rettfærdige dødes saker har vært under gjennomgang for Gud. Når dette verket er fullført, skal dom avsies over de levende. Hvor

dyrebare, hvor betydningsfulle er ikke disse høytidelige øyeblikk! Hver enkelt av oss har en sak som er under behandling i himmelens domstol. Vi skal hver for oss dømmes etter de gjerninger som er gjort i legemet. I den forbilledlige tjenesten, da soningsverket ble utført av ypperstepresten i det aller helligste i den jordiske helligdom, ble folket pålagt å ydmyke sine sjeler for Gud og bekjenne sine synder, for at de kunne bli sonet for og utslettet. Skulle det kreves mindre av oss på denne motbilledlige soningsdag, når Kristus i helligdommen der oppe går i forbønn på vegne av sitt folk, og den endelige, ugjenkallelige avgjørelse skal avsies i hver sak?»

«Hva er vår tilstand i denne fryktelige og høytidelige tid? Akk, hvilket hovmod som råder i menigheten, hvilket hykleri, hvilket bedrag, hvilken kjærlighet til påkledning, lettsindighet og fornøyelser, hvilket begjær etter overherredømmet! Alle disse syndene har formørket sinnet, slik at de evige ting ikke er blitt erkjent. Skal vi ikke granske Skriftene, så vi kan vite hvor vi står i denne verdens historie? Skal vi ikke bli opplyste med hensyn til det verk som blir utført for oss på denne tid, og den stilling vi som syndere burde innta mens dette soningsverk pågår? Hvis vi har noen omsorg for våre sjelers frelse, må vi foreta en avgjort forandring. Vi må søke Herren med sann botferdighet; vi må med dyp sjelesorg bekjenne våre synder, for at de kan bli utslettet.» Selected Messages, bok 1, 124, 125.

Og på den dag kalte Herren, herskarenes Gud, til gråt og til klage, til å rake hodet og til å binde om seg sekkestrie. Men se, der var fryd og glede, slakting av okser og slakting av sauer, kjøttspising og vindriking: La oss ete og drikke, for i morgen skal vi dø. Jesaja 22:12, 13.

Herren kalte Sjebna til å ydmyke sin sjel, men han valgte å spise og drikke og fortsette å feste. Herren «åpenbarte» i hans «ører» at Sjebnas synd ikke ville bli sonet. Ordet som er oversatt med «sonet», er det ordet som brukes i Tredje Mosebok for «forsoning». Denne synden i laodikeisk adventisme vil ikke bli sonet. Nå begynner Jesaja å omtale forholdet mellom Sjebna (laodikeiske adventister) og Eljakim, Hilkias sønn (filadelfiske adventister).

Sjébna er «skattmeistaren», slik Judas var. Og Tobia budde i Nehemjas dagar i Guds heilagdom i eit kammer (skattkammer) der offergåvene skulle oppbevarast. Då Nehemja reinsa tempelet, kasta han ut Tobia og alt som høyrde han til. Sjébna skal òg kastast ut. Begge illustrerer utspyinga av laodikeisk adventisme ved sundagslova.

«På grunn av ammonittenes og moabittenes grusomhet og troløshet mot Israel hadde Gud ved Moses erklært at de for alltid skulle være utelukket fra menigheten til Hans folk. Se 5. Mosebok 23,3–6. I tross mot dette ordet hadde ypperstepresten kastet ut offergavene som var oppbevart i kammeret i Guds hus for å gjøre plass for denne representanten for en bannlyst ætt. Større forakt for Gud kunne ikke vært vist enn å tilstå en slik gunst til denne fienden av Gud og Hans sannhet.»

«Da Nehemja vendte tilbake fra Persia, fikk han kjennskap til denne frekke vanhelligelsen og tok straks skritt for å drive inntrengeren ut. «Det smertet meg dypt,» erklærer han; «derfor kastet jeg alt Tobias husgeråd ut av kammeret. Så bød jeg at de skulle rense kamrene; og dit lot jeg igjen bringe redskapene til Guds hus, sammen med matofferet og viraken.»»

«Ikke bare var templet blitt vanhelliget, men også ofrene var blitt misbrukt. Dette hadde hatt en tendens til å dempe folkets gavmildhet. De hadde mistet sin nidkjærhet og glød, og var uvillige til å betale sin tiende. Forrådshusene i Herrens hus var dårlig forsynt; mange av sangerne og andre som var sysselsatt i tempeltjenesten, og som ikke fikk tilstrekkelig underhold, hadde forlatt Guds verk for å arbeide andre steder.» Prophets and Kings, 670.

Sjebna, Judas og Tobia representerer alle laodikeiske adventister ved tidenes ende.

Så sier Herren, hærskares Gud: Gå, gå til denne forvalteren, til Sjebna, som er satt over huset, og si: Hva har du her, og hvem har du her, siden du har hogd ut en grav for deg her, slik som den som hogger ut en grav for seg i høyden og uthugger en bolig for seg i klippen? Se, Herren skal kaste deg bort i mektig landflyktighet og sannelig hylle deg inn. Han skal sannelig snurre og slynge deg som en ball inn i et vidstrakt land; der skal du dø, og der skal din herlighets vogner være til skam for din herres hus. Og jeg vil støte deg bort fra din stilling, og fra ditt embete skal han rive deg ned. Jesaja 22:15–19.

Mens nordens konge nærmer seg Jerusalem, må det erindres at tilnærmelsen er en gradvis tilnærmelse som Jerusalems innbyggere visste var i emning. Dette er det som omtales i Jesaja kapittel tjue, da Tartan, den assyriske hærføreren, erobret Asjdod i Egypt. De visste hva som var i vente, og Sjebna brukte sin tid på å lage seg en praktfull grav. Arkeologer fant Sjebnas grav og fjernet den skrevne innskriften som stod over gravinngangen, og den befinner seg nå i et britisk museum. Forunderlig nok, da Sjebna ble avsatt og Eljakim, Hilkijas sønn, overtok Sjebnas lederstilling, mottok Eljakim, Hilkijas sønn, et kongelig segl som han kunne bruke til å stadfeste sitt navn på offisielle dokumenter. Også dette seglet ble funnet av arkeologer og befinner seg i det samme museet i England. Sjebna er representert i museet ved sin grav, dødens merke, og Eljakim, Hilkijas sønn, er i museet med representasjonen av livets segl.

For Sjebnas forkastelse av advarselsbudskapet angående kongen i nord, ble han spydd ut av Herrens munn, og ordet som er oversatt med «spy» i Åpenbaringens advarsel til Laodikea, betyr faktisk prosjektiloppkast. Med Nehemja kastet han ut Tobia og hans eiendeler, og med Sjebna ble han voldsomt slynget bort som en ball til et fjernt land. Sjebna er laodikeiske adventister som forkaster det profetiske budskapet som ble avforseglet i 1989 og forbereder seg på graven—dyrets merke, og Eljakim, Hilkias sønn, er filadelfiske adventismen som mottar Guds segl.

Og det skal skje på den dag at jeg vil kalle min tjener Eljakim, Hilkias sønn. Og jeg vil kle ham i din kjortel og styrke ham med ditt belte, og jeg vil overgi ditt herredømme i hans hånd; og han skal være en far for Jerusalems innbyggere og for Judas hus. Jesaja 22:20, 21.

Ved søndagsloven blir adventismens hvete og ugress skilt fra hverandre, og lederskapet for den seirende menighet blir gitt til Eljakim, Hilkias sønn, og Herren løfter da sin menighet opp som et banner idet den tredje engels budskap sveller til et høyt rop. Jeg har kanskje vært for gjentakende ved å ta med uttrykket «Hilkias sønn», når jeg ganske enkelt kunne ha sagt Eljakim. Men sammen er faren og hans barn et symbol på Elias-budskapet før de sju siste plagene. Elias' budskap benytter symbolikken med fedre og barn for å fremstille den første (faren) og den siste (sønnen). Dette profetiske forholdet bidrar til de siste gåtene i kapittel tjue-to. Løftet til Eljakim, Hilkias sønn, er at

Herren ville legge nøkkelen til Davids hus på hans skulder.

«Davids hus» er budskapet om far og sønn som Jesus viste til i sin siste samtale med de opprørske jødene. Det er også der Han avslutter Åpenbaringsboken. Davids hus hadde en nøkkel, som, dersom ingenting annet brukes den 22. oktober 1844, er dette det eneste stedet i Skriftene som henviser til denne nøkkelen, nemlig i budskapet til menigheten i Filadelfia.

Og nøkkelen til Davids hus vil jeg legge på hans skulder; når han åpner, skal ingen lukke, og når han lukker, skal ingen åpne. Jesaja 22:22.

Og skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier han som er hellig, han som er sann, han som har Davids nøkkel, han som åpner, og ingen lukker, og lukker, og ingen åpner: Jeg kjenner dine gjerninger. Se, jeg har satt foran deg en åpen dør, og ingen kan lukke den; for du har liten styrke og har holdt fast ved mitt ord og ikke fornæktet mitt navn. Se, jeg vil gjøre dem av Satans synagoge, de som sier at de er jøder og ikke er det, men lyver; se, jeg vil gjøre at de skal komme og falle ned for dine føtter og kjenne at jeg har elsket deg. Fordi du har holdt fast ved mitt ord om tålmodighet, vil også jeg bevare deg fra fristelsens time, som skal komme over hele verden for å prøve dem som bor på jorden. Se, jeg kommer snart. Hold fast på det du har, for at ingen skal ta din krone. Den som seirer, ham vil jeg gjøre til en søyle i min Guds tempel, og han skal aldri mer gå ut; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds by, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud; og jeg vil skrive på ham mitt nye navn. Den som har øre, han hør hva Ånden sier til menighetene. Åpenbaringen 3:7–12.

Eliakim representerer en filadelfier under den millerittiske bevegelsen som åpner det Aller Helligste den 22. oktober 1844. Jeg vet at det var Kristus, vår Øversteprest, som åpnet den husholdningsmessige døren, men Kristus la nøkkelen på skulderen til Eliakim, Hilcias sønn, og sier at «han skal åpne». Vi har nådd det punktet jeg pekte på i begynnelsen av denne artikkelen.

I Jesaja finner vi ordet «byrde» atten ganger, men sju av disse gangene betegner det noe som bæres på skulderen, og elleve ganger betegner det en domsprofeti. Én av disse atten gangene blir ordet som betyr en domsprofeti, samtidig også brukt til å betegne en byrde som bæres på skulderen.

Fortellingen om synsdalen handler om et domsbudskap som skaper to klasser av tilbedere i Jerusalem. Det profetiske budskapet som identifiserte dommens begynnelse, ble framført av far Miller, og det er den første engels budskap, som opphørte da døren til det hellige ble stengt og Det Aller Helligste ble åpnet den 22. oktober 1844. Den «byrden» som ble lagt på William Millers skulder, og som han fikk i oppdrag å bære til verden, var den første engels budskap, en domsprofeti som endte den 22. oktober 1844 med ankomsten av den tredje engels budskap.

«Nøkkelen til Davids hus vil jeg legge på hans skulder», og det står: «På den dagen» «skal naglen som er festet på et sikkert sted, tas bort og hugges ned og falle; og byrden som hang på den, skal bli hogd av.»

Ordet som her er oversatt med «byrde», er det ordet som betegner en domsprofeti; men denne domsprofetien er ikke det hebraiske ordet Jesaja bruker for å betegne noe man bærer på sin skulder. Som ord for domsprofeti innebærer det at Eljakim, Hilcias sønn, skulle få Davids nøkkel lagt på

sin skulder, og byrden som hviler på hans skulder, er en domsprofeti. Det er et dyptgående ordspill!

Søster White sier dette om en nøkkel som er knyttet til Bibelen.

I forbindelse med Guds Ord finnes det en nøkkel som åpner det dyrebare skrinet, til vår tilfredsstillelse og glede. Jeg føler takknemlighet for hver lysstråle. I fremtiden vil erfaringer som nå er svært gåtefulle for oss, bli forklart. Noen erfaringer vil vi kanskje aldri fullt ut kunne fatte før dette dødelige ikler seg udødelighet.» Manuscript Releases, bind 17, 261.

Millers innledende bemerkninger om sin drøm sier dette.

«Jeg drømte at Gud, ved en usynlig hånd, sendte meg et kunstferdig utarbeidet skrin, omkring ti tommer langt og seks tommer i kvadrat, laget av ibenholt og perler, kunstferdig innlagt. Til skrinet var det festet en nøkkel. Jeg tok straks nøkkelen og åpnet skrinet, da jeg, til min undring og overraskelse, fant det fylt med alle slags og størrelser av juveler, diamanter, edelstener og gull- og sølvmynter av enhver størrelse og verdi, skjønt ordnet på sine respektive plasser i skrinet; og slik ordnet gjenspeilte de et lys og en herlighet som bare kunne måles med solen.» Early Writings, 81.

I fotnotene til drømmen av James White sier han dette om nøkkelen.

Den «vedføyde nøkkel» var hans måte å fortolke det profetiske Ord på — å sammenligne skrift med skrift — Bibelen som sin egen fortolker. Med denne nøkkelen åpnet bror Miller «skrinet», eller den store sannheten om adventen for verden. James White.

James White kommenterte denne drømmen, og gjorde i den forbindelse det ved å skrive en innledning. Det er av største betydning å erkjenne at Miller hadde sin drøm og publiserte den i 1847, minst to år etter den store skuffelsen, da de tidligere forente millerittiske adventistene var blitt spredt. Miller var adskilt fra bevegelsen, og den «lille hjord» som var «spredt omkring», led fremdeles under skuffelsen. Millers drøm talte inn i situasjonen, og James White kommenterte den, og Ellen White henviste til den på en fullstendig positiv måte. James White skrev en innledning til drømmen hans, tok med selve drømmen og la deretter til noen få fotnoter. Hans innledning, drømmen og fotnotene vil stå ved slutten av denne artikkelen for dem som trenger tilgang til denne informasjonen.

Jesaja tjue-to er en illustrasjon av adventismens begynnelse og avslutning. I begge historiene var det og vil det være en adskillelse som fant sted den 22. oktober 1844 og deretter igjen ved søndagsloven. Adskillelsen i begge tilfeller, i begynnelsen og avslutningen, er en oppfyllelse av lignelsen om de ti jomfruene. Søster White opplyser oss om at de dårlige jomfruene er laodikeere. Sebna representerer laodikeiske adventister i adventismens begynnelse og avslutning. Eljakim, Hilkias sønn, representerer filadelfiske adventister.

Men Hilkia representerer også adventismens far, for «han skal være en far for Jerusalems innbyggere og for Judas hus». William Miller ble respektfullt kalt «Far Miller». På Millers skulder ble «Davids nøkkel» lagt, noe som representerer hans metode for å studere Skriftene, «linje på linje».

Kisten var Bibelen, og han brukte «Davids nøkkel», som representerte de regler for profetisk tolkning som han benyttet for å åpne den første engels sannheter. Disse reglene, (Davids nøkkel) og hans domsprofeti (byrden), som ble forstått ved hjelp av Davids nøkkel, ble hengt «som en nagle på et sikkert sted» i helligdommen. «Naglen» var datoen 22. oktober 1844. Ordet «nagle» betyr en pinne, en spiker eller en stake og representerer et veimerke. «Byrden», eller domsprofetien som ble hengt på den naglen, var den første engels budskap, og dette budskapet kom til sin avslutning den 22. oktober 1844, da domsprofetien var blitt oppfylt og ble tatt bort, hogd ned, og den falt. Den ble fjernet, for det profetiske domsbudskapet var blitt fortid, og naglen måtte da flyttes inn i Det Aller Helligste, hvor en annen domsbyrde ville bli hengt på den.

Millers domsprofeti, som i samsvar med de profetiske regler ble forstått som «Davids nøkkel», skulle feste en nagle på det hellige sted som skulle bære hele tyngden av hans fars hus. Ordet «herlighet» i avsnittet betyr tyngde. Det som bærer tyngden av et hus, er husets grunnvoll. Millers grunnleggende verk bærer tyngden av alt det ytterligere lys i den tredje engels budskap som er fremstilt ved «avkommet og utgangen». Det bærer tyngden av alle de forskjellige karene i templet. Og grunnvollen ble lagt for et tempel til å sette en herlig trone i.

Eljakim, sønn av Hilkia, representerer den filadelfiske menighet. Eljakim betyr oppreisningens Gud, for Eljakim, Jerusalems far, representerer William Miller, som Gud brukte til å reise opp grunnvollene for Guds utvalgte paktsfolk. Han er sønn av Hilkia, et navn som er avledet av to ord, hvorav det andre er Gud og det første betyr «glatthet», som i glatthet i tale. Hilkia representerer Guds Ord eller røst, og hans sønn representerer oppreisningen av templet.

Ved slutten av adventismen må det finnes en domsprofeti, og den profetien er den tredje engel i Åpenbaringen fjorten. Det må finnes en nøkkel ved enden som ble forutbildet ved Millers nøkkel. «Nøkkelen» i vår tid er bygget på historiens gjentakelse, og særlig regelen om første omtale, som innbefatter eller er det prinsipp som er representert ved Kristus selv som Alfa og Omega. Det må finnes en sønn av Miller. Miller blir da som far Hilkia, Herrens ord, og Millers sønn er Eljakim, som betyr oppreisningens Gud. Fader Miller reiste opp templet, og Millers sønn identifiserer når Laodikea og Filadelfia blir skilt, og filadelfierne blir reist opp som et banner. Det må finnes en nagle som er festet, men ikke i det hellige som i Millers historie, men i det Aller helligste. Den naglen og den byrden som henges på den, vil bli avhogd ved slutten av den tredje engels budskap, slik det skjedde ved slutten av den første engels budskap. Når Mikael står opp og menneskenes prøvetid lukkes, vil domsprofetien være i fortid, fjernet, avhogd og falt.

Adskillelsen eller spredningen etter tidens forløp i 1844 vil bli gjentatt ved søndagsloven. Jesaja tjue-to er en illustrasjon av de omstendighetene som fører til adskillelsen av laodikeiske adventister fra filadelfiske adventister, som finner sted i søndagslovkrisen.

Og skriv til engelen for menigheten i Laodikea: Dette sier Amen, det trofaste og sanne vitne, opphavet til Guds skapning: Jeg vet om dine gjerninger, at du verken er kald eller varm. Gid du var kald eller varm! Derfor, fordi du er lunken og verken kald eller varm, vil jeg utspy deg av min munn. For du sier: Jeg er rik, og har overflod, og har ikke behov for noe; og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken. Jeg råder deg til å kjøpe av meg gull lutret i

ild, for at du kan bli rik, og hvite klær, for at du kan kle deg med dem, så din nakenhets skam ikke skal bli åpenbar, og salv dine øyne med øyensalve, for at du kan se. Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg; vær derfor nidkjær og omvend deg. Se, jeg står for døren og banker; om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde måltid med ham, og han med meg. Den som seirer, vil jeg gi å sitte med meg på min trone, likesom også jeg seiret og satte meg med min Far på hans trone. Den som har øre, han hør hva Ånden sier til menighetene. Åpenbaringen 3:7–22.

Etter innledningen til drømmen gjengir James White deretter selve drømmen med fotnoter. Jeg har ingen innvendinger mot James Whites anvendelse av Millers drøm, til tross for at vi ofte har publisert en tolkning av hans drøm som avviker noe fra James Whites. Den grunnleggende tilnærmingen hos James White som skiller seg fra det vi har publisert, er at han plasserer «juvelene» i sammenhengen med Guds folk, mens vi forstår at juvelene er profetiske sannheter. Det foreligger ingen motsigelse, for et menneske gjenspeiler det han tror, og spredningen av juvelene etter den store skuffelsen er et forbilde på spredningen av Guds folk FØR søndagsloven. Men dette forholdet hører til en fremtidig studie.

James Whites innledning til William Millers drøm

«Den følgende drømmen ble offentliggjort i Advent Herald for mer enn to år siden. Jeg så da at den klart utpekte vår tidligere erfaring i forbindelse med det annet advent, og at Gud ga drømmen til gagn for den spredte hjord. »

«Blant tegnene på den nære tilnærmelsen av Herrens store og forferdelige dag har Gud satt drømmer. Se Joel 2:28–31; Apostlenes gjerninger 2:17–20. Drømmer kan komme på tre måter; for det første «gjennom travelhetens mangfold». Se Forkynneren 5:3. For det andre kan de som er under Satans urene ånd og bedrag, ha drømmer gjennom hans innflytelse. Se 5 Mosebok 8:1–5; Jeremia 23:25–28; 27:9; 29:8; Sakarja 10:2; Judas 8. Og for det tredje har Gud alltid undervist, og underviser fortsatt sitt folk mer eller mindre ved drømmer, som kommer gjennom englers og Den Hellige Ånds medvirkning. De som står i sannhetens klare lys, vil vite når Gud gir dem en drøm; og slike vil ikke bli bedratt og ledet vill av falske drømmer.»

«Og han sa: Hør nå mine ord! Er det en profet blant dere, vil jeg, HERREN, gi meg til kjenne for ham i et syn, og tale til ham i en drøm. 4 Mosebok 12:5.»

«Jakob sa: ‘Herrens engel talte til meg i en drøm.’ 1 Mosebok 31:2. ‘Og Gud kom til syrerer Laban i en drøm om natten.’ 1 Mosebok 31:24. Les Josefs drømmer i 1 Mosebok 37:5–9, og deretter den interessante beretningen om deres oppfyllelse i Egypt.»

«I Gibeon åpenbarte Herren seg for Salomo i en drøm om natten.» 1. Kongebok 3:5. Det store, betydningsfulle bildet i Daniels andre kapittel ble også gitt i en drøm, likeså de fire dyrene osv. i det sjuende kapittel. Da Herodes søkte å ødelegge den lille Frelseren, ble Josef varslet i en drøm om å flykte til Egypt. Matteus 2:13.

«Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at jeg vil utgyte av min Ånd over alt kjød; og deres sønner og deres døtre skal tale profetisk, og deres unge menn skal se syner, og deres gamle menn skal drømme drømmer.» Apg 2,17.

«Profetiens gave, ved drømmer og syner, er her Den Hellige Ånds frukt, og skal i de siste dager bli åpenbart i tilstrekkelig grad til å utgjøre et tegn. Den er en av evangeliekirkens gaver.»

«Og han gav noen til apostler, noen til PROFETER, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere, for å utruste de hellige til tjenestens arbeid, til oppbyggelse av Kristi legeme.» Efeserne 4:11, 12.

«Og Gud har satt noen i menigheten, først apostler, dernest PROFETER, osv.» 1 Korinterbrev 7:28.

«Forakt ikke PROFETISKE TALE. 1 Tessaloniker 5:20. Se også Apostlenes gjerninger 13:1; 21:9; Romerne 12:6; 1 Korinter 14:1, 24, 39. Profeter eller profetiske taler er til oppbyggelse for Kristi menighet; og det finnes ikke noe bevis som kan fremlegges fra Guds ord for at de skulle opphøre før evangelister, hyrder og lærere skulle opphøre. Men, sier innvenderen: 'Det har vært så mange falske syner og drømmer at jeg ikke kan ha tillit til noe av det slaget.' Det er sant at Satan har sine forfalskninger. Han har alltid hatt falske profeter, og vi kan visselig vente dem også nå i denne hans siste time med bedrag og triumf. De som forkaster slike særlige åpenbaringer fordi forfalskningen finnes, kan med like stor rimelighet gå et lite skritt videre og benekte at Gud noensinne har åpenbart seg for mennesket i en drøm eller et syn, for forfalskningen har alltid eksistert.»

«Drømmer og syner er det middel hvorigjennom Gud har åpenbart seg for mennesket. Gjennom dette middel talte han til profetene; han har satt profetiens gave blant evangeliets menighets gaver, og han har regnet drømmer og syner blant de andre tegnene på de 'SISTE DAGER.' Amen.

«Min hensikt med de ovenstående bemerkninger har vært å fjerne innvendinger på en bibelsk måte og å forberede leserens sinn for det følgende.» James White, Brother Miller's Dream, 1–3.

William Millers andre drøm

«Jeg drømte at Gud ved en usett hånd sendte meg et kunstferdig utført skrin, omkring ti tommer langt og seks tommer bredt og dypt, laget av ibenholt med kunstferdig innlagte perler. Til skrinet var det festet en nøkkel. Jeg tok straks nøkkelen og åpnet skrinet, og til min undring og overraskelse fant jeg det fylt med alle slags og størrelser av juveler, diamanter, edelstener og gull- og sølvmynter av enhver størrelse og verdi, vakkert ordnet hver på sin plass i skrinet; og slik ordnet gjenspeilte de et lys og en herlighet som bare kunne måle seg med solen.»

«Jeg tenkte at det ikke var min plikt å nyte dette vidunderlige synet alene, selv om mitt hjerte frydet seg over glansen, skjønnheten og verdien av dets innhold. Derfor plasserte jeg det på et bord midt i rommet mitt og lot det bli kunngjort at alle som hadde et ønske om det, kunne komme og se det mest herlige og strålende syn som noe menneske noensinne har sett i dette liv.

«Folk begynte å komme inn, først få i tallet, men etter hvert økende til en folkemengde. Da de først så ned i skrinet, undret de seg og ropte av glede. Men da tilskuerne ble flere, begynte alle å uroe juvelene, ta dem ut av skrinet og spre dem utover bordet. Jeg begynte å tenke at eieren ville kreve skrinet og juvelene tilbake av min hånd; og dersom jeg lot dem bli spredt, kunne jeg aldri mer legge dem tilbake på deres plasser i skrinet slik som før; og jeg følte at jeg aldri ville være i stand til å svare for det, for ansvaret ville være overmåte stort. Da begynte jeg å bønnfalle folket om ikke å røre dem og heller ikke ta dem ut av skrinet; men jo mer jeg bønnfalt, desto mer spredte de dem; og nå syntes de å spre dem over hele rommet, på gulvet og på hvert møbel i rommet.»

«Jeg så deretter at de blant de ekte juvelene og myntene hadde spredt en utallig mengde falske juveler og forfalskede mynter. Jeg ble sterkt oppbrakt over deres nedrige handlemåte og utakknemlighet og irettesatte og bebreidet dem for dette; men jo mer jeg irettesatte, desto mer spredte de de falske juvelene og de uekte myntene blant de ekte.»

«Jeg ble da fortørnet i min legemlige sjel og begynte å bruke fysisk makt for å drive dem ut av rommet; men mens jeg skjøv ut én, kom tre andre inn og førte inn smuss og spon og sand og all slags skrap, inntil de dekket hver eneste av de ekte juvelene, diamantene og myntene, slik at de alle ble skjult for synet. De rev også mitt skrin i stykker og spredte det blant skrapet. Jeg tenkte at intet menneske aktet på min sorg eller mitt sinne. Jeg ble fullstendig motløs og nedslått og satte meg ned og gråt.

«Mens jeg således gråt og sørget over mitt store tap og mitt ansvar, kom jeg Gud i hu og ba inntrengende om at Han ville sende meg hjelp. Straks ble døren åpnet, og en mann trådte inn i rommet, hvorpå alle menneskene forlot det; og han, med en støvbørste i hånden, åpnet vinduene og begynte å børste skitt og avfall ut av rommet.»

«Jeg ropte til ham at han måtte avstå, for det lå noen dyrebare juveler spredt omkring blant ruinene.

Han sa til meg: «Frykt ikke», for han ville «ta seg av dem».

«Så, mens han børstet bort skitt og skrot, falske juveler og falske mynter, steg alt sammen opp og fór ut gjennom vinduet som en sky, og vinden bar det bort. I virvaret lukket jeg øynene et øyeblikk; da jeg åpnet dem, var alt skroten borte. De kostbare juvelene, diamantene, gull- og sølvmyntene, lå strødd i overflod utover hele rommet.

«Deretter satte han et skrin på bordet, langt større og vakrere enn det forrige, og samlet juvelene, diamantene, myntene, håndfull etter håndfull, og kastet dem ned i skrinet, inntil ikke én eneste var tilbake, skjønt noen av diamantene ikke var større enn spissen på en knappenål. »

«Deretter kalte han på meg for at jeg skulle 'komme og se'.»

«Jeg så ned i skrinet, men øynene mine ble blendet av synet. De skinte med ti ganger sin tidligere herlighet. Jeg trodde at de var blitt skurt i sanden av føttene til de ugudelige personene som hadde spredt dem og trådt dem ned i støvet. De lå ordnet i vakker orden i skrinet, hver og én på sin plass, uten noe synlig arbeid fra mannens side, han som kastet dem inn. Jeg ropte høyt av ren glede, og det ropet vekket meg.» Early Writings, 81–83.

James Whites fotnoter

«Skrinet» representerer Bibelens store sannheter med hensyn til vår Herre Jesu Kristi annet komme, som ble gitt bror Miller for at han skulle forkynne dem for verden.

«Nøkkelen som var festet til» var hans måte å tolke det profetiske Ord på — å sammenligne skrift med skrift — Bibelen som sin egen fortolker. Med denne nøkkelen åpnet broder Miller «skrinet», eller den store sannhet om adventen, for verden.

«Folket begynte å strømme til, først få i tallet, men etter hvert voksende til en folkemengde.» Da adventlæren først ble forkynt av bror Miller og noen ganske få andre, hadde den bare liten virkning, og bare svært få ble vekket opp av den; men fra 1840 til 1844 ble hele samfunnet vakt, hvor enn den ble forkynt.

«‘Juvelene, diamantene osv.’ av ‘alle slag og størrelser’, så ‘vakkert ordnet på sine forskjellige steder i skrinet’, representerer Guds barn, [Malaki 3:17,] fra alle menighetene, og fra nesten enhver stand og livssituasjon, som tok imot adventtroen, og som ble sett å innta et frimodig standpunkt på sine respektive poster i sannhetens hellige sak. Mens de beveget seg i denne orden, idet hver tok vare på sin egen plikt og vandret ydmykt for Gud, ‘kastet de tilbake et lys og en herlighet’ til verden, som bare ble overgått av menigheten i apostlenes dager. Budskapet, [Åpenbaringen 14:6, 7] gikk så å si på vindens vinger, og innbydelsen: ‘Kom, for nå er alle ting ferdige,’ [Lukas 14:17,] gikk ut med kraft og virkning.»

«Da den flygende engel [Åpenbaringen 14:6, 7.] først begynte å forkynne det evige gode budskap: ‘Frykt Gud og gi ham ære; for timen for hans dom er kommet,’ ropte mange av glede ved tanken på Jesu komme og gjenopprettelsen, men motsatte seg senere, hånte og gjorde narr av den sannhet som litt før hadde fylt dem med glede. De uroliget og spredte juvelene. Dette fører oss til høsten 1844, da spredningstiden begynte. Merk dette: Det var de som en gang ‘ropte av glede’, som uroliget og spredte juvelene. Og ingen har siden 1844 så virkningsfullt spredt hjorden og ført den vill som de som en gang forkynte sannheten og gledet seg over den, men siden har fornektet Guds verk og profetiens oppfyllelse i vår tidligere adventerfaring.»

«Bror Millers vitnesbyrd var, i en rekke måneder etter midnattsropet, i den syvende måned, 1844, at døren var lukket, og at adventbevegelsen var en oppfyllelse av profetien, og at vi hadde hatt rett i å forkynne tiden. Deretter formante han sine brødre, gjennom Advent Herald, til å holde fast, til å være tålmodige og ikke bære nag mot hverandre; og Gud ville snart rettferdiggjøre dem for at de hadde forkynt tiden. På denne måten talte han de dyrebare sjelers sak, mens han kjente sin «ansvarlighet» for dem, og at «den ville være enorm.»»

De «falske juvelene og den falske mynten» som var spredt blant de ekte, representerer tydelig falske omvendte, eller «fremmede barn», [Hosea 5:7.] siden døren ble lukket i 1844.

Den andre «kisten, mye større og vakrere enn den første», som de spredte «juvelene», «diamantene» og «myntene» ble samlet i, representerer den vide mark for den levende nåværende sannhet, som den spredte hjord skal bli samlet inn i, ja, de 144 000, alle med den levende Guds segl. Ikke én av de kostbare diamantene skal bli etterlatt i mørket. Selv om noen er «ikke større enn spissen på en nål», skal de ikke bli oversett og utelatt på denne dag da Gud

samler sine juveler. [Malaki 3:16–18.] Han kan sende sine engler og skynde dem ut, slik han førte Lot ut av Sodoma. «Et kort verk vil Herren gjøre på jorden.» «Han vil fullføre det og avkorte det i rettferdighet.» Se Romerne 9:28.

«‘Smuss og spon, sand og all slags skrap’ representerer de ulike og tallrike villfarelsene som er blitt ført inn blant de troende på det annet advent siden høsten 1844. Her vil jeg omtale noen få av dem.

«1. Det standpunkt som noen av «hyrdene» formastelig inntok umiddelbart etter at midnattsropet var blitt gitt, var at den høytidelige, smeltende kraft fra Den Hellige Ånd som ledsaget den syvende måneds bevegelse, var en mesmerisk innflytelse. George Storrs var blant de første til å innta dette standpunktet. Se hans skrifter i siste del av 1844 i *Midnight Cry*, som da ble utgitt i New York City. J. V. Himes sa på Albany-konferansen våren 1845 at den syvende måneds bevegelse frembrakte mesmerisme syv fot dypt. Dette er jeg blitt fortalt av en som var til stede og hørte bemerkningen. Andre som tok aktiv del i den syvende måneds rop, har siden erklært at denne bevegelsen var Djevelens verk. Å tilskrive Kristi og Den Hellige Ånds verk til Djevelen var på vår Frelzers tid blasfemi, og det er blasfemi nå.»

«2. De mange forsøkene på å fastsette bestemte tider. Siden de 2300 dager endte i 1844, er ganske mange tidspunkter blitt fastsatt av ulike enkeltpersoner for deres avslutning. Ved å gjøre dette har de flyttet «landemerkene» og kastet mørke og tvil over hele adventbevegelsen.

«3. Spiritualismen med alle sine innbilninger og utskielser. Denne list fra Djevelen, som har fullbyrdet et fryktelig dødens verk, er meget treffende fremstilt ved «spon» og «all slags skrap». Mange av dem som drakk i seg spiritualismens gift, erkjente sannheten i vår tidligere adventserfaring, og på grunn av dette er mange blitt ledet til å tro at spiritualismen var den naturlige frukt av å tro at Gud ledet de store adventbevegelsene i 1843 og 1844. Peter, idet han taler om dem som skulle «føre inn ødeleggende vranglærer, og endog fornekte den Herre som kjøpte dem», sier: «PÅ GRUNN AV DEM SKAL SANNHETENS VEI BLI SPOTTET.»»

«4. S. S. Snow som bekjenner å være ‘profeten Elia’» Denne mannen har også, i sitt besynderlige og ville løp, spilt sin rolle i dette dødens verk, og hans fremferd har hatt en tendens til å bringe de ventende helliges sanne standpunkt i miskreditt i mange oppriktige sjelers sinn.

Til denne katalog over villfarelser kunne jeg føye mange flere, såsom de «tusen år» i Åpenbaringen 20:4, 7, i fortiden, de 144 000 i Åpenbaringen 7:4; 14:1, dem som «sto opp og gikk ut av gravene» etter Kristi oppstandelse, læren om ikke-arbeid, læren om spedbarns ødeleggelse, osv. osv.

«Disse villfarelsene ble så flittig utbredt og påtrengende fremholdt for den ventende hjord at, på den tid da bror Miller hadde drømmen, var de sanne juvelene ‘utelukket fra syne’, og profetens ord kom til anvendelse — ‘Og retten er trengt tilbake, og rettferdigheten står langt borte,’ osv. osv. Se Jesaja 59:14. På den tiden fantes det ikke et adventblad i landet som forsvarte den nåværende sannhets sak. *The Day-Dawn* var det siste som forsvarte den lille hjords sanne standpunkt; men det opphørte et antall måneder før Herren gav br. Miller denne drømmen; og i sin siste dødskamp pekte det de trette, sukkende hellige hen til 1877, den gang

tretti år inn i fremtiden, som tiden for deres endelige utfrielse. Ak! ak! Ikke under at bror Miller i drømmen sin 'satte seg ned og gråt' over denne sørgelige tilstand.»

«Bror Miller lukket sine øyne i døden den 22. desember 1849, hvorved følgende ord i hans drøm ble oppfylt: 'I oppstyret lukket jeg øynene et øyeblikk.' Denne vidunderlige oppfyllelsen er så tydelig at ingen vil unngå å se den.

«Skrinet» representerer advents sannheten som bror Miller forkynte for verden, slik den er opptegnet i lignelsen om de ti jomfruer. [Matteus 25:1–11.] For det første tiden, 1843; for det andre drøyetiden; for det tredje midnattsropet, i den syvende måned, 1844, og for det fjerde den lukkede dør. Ingen som har lest annen-adventsbladene siden 1843, vil fornekte at bror Miller har forfektet disse fire viktige punkter i adventshistorien. Dette harmoniske sannhetssystem, eller «skrin», er blitt revet i stykker og spredt blant skrapet av dem som har forkastet sin egen erfaring, og har fornektet nettopp de sannheter som de, sammen med bror Miller, så fryktløst forkynte for verden.

«Menigheten vil da være ren og 'uten feil for Guds trone'; etter å ha bekjent alle sine villfarelser, feil og synder, og etter å ha fått dem tvettet bort ved Kristi blod og utslettet, vil de være uten 'fleck eller rynke eller noe slikt.' Da vil de skinne med 'ti ganger sin tidligere herlighet.'» JAMES WHITE Oswego, mai 1850.